

[Inger Merete Nordentoft.]

mellem de to verdenskrige som en frygtelig bakteriekultur på den næring, der hedder antikommunismen. Danmarks kommunistiske parti satte dengang ene af alle danske partier venskab og samarbejde med Sovjetunionen op som det eneste middel til at undgå den anden verdenskrig, men også dengang fandt man deres ord overflødige og nægtede at høre på dem. I dag gentages historien, og med rod i antikommunismen trives frygt og had, oprustning og militarisme igen ...

Formanden: Taletiden er udløbet.

Fuglsang: Også mig gjorde det et vist indtryk på, da det ærede medlem hr. Elgaard beskyldte os kommunister for at tale med en sjælden fanatisme og med sjælden voldsomhed i fredags. Det er muligt, at vi har talt temmelig voldsomt og med temmelig stor fanatisme, men jeg kan forsikre de ærede medlemmer, at vi har grund til at tale med denne voldsomhed, og jeg vil tillade mig at nævne nogle ganske enkelte ting, som gør, at vi ikke har så let ved at glemme det, som skete i, hvad der engang blev kaldt de fem forbandede år, som andre medlemmer af det høje ting måske har.

Jeg ser endnu for mig billedet for nu syv år siden af en ung jødisk moder, som kom gående gennem lejrgaden med sit lille barn på armen. Barnet græd, hvad der er forståeligt under disse forhold. En af vore nuværende allierede, en strunk SSer, en gods-ejertype, kom forbi og følte sig øjensynlig irriteret af barnets gråd. Han rev barnet fra moderen, tog det i benene, knuste dets hoved mod kantstenen og rakte det tilbage til den lamslåede moder. Jeg har selv sådan en lille pige derhjemme; de ærede medlemmer må undskylde, at jeg ikke kan glemme de folk, der var bagmænd for begivenheder som denne.

Der tales om, at man kæmper for friheden og freden. Jeg husker en anden lille begivenhed, der illustrerer den form for frihed og fred, som praktiseres af vore nuværende allierede i Vesttyskland. Vi gik hver dag hjem fra vort arbejde i et foretagende, som hed Leo Dohnbaum, og hver dag til middag mødte vi en vogn på gummihjul, trukket af ti fanger, fyldt med udslidte jødiske

kvinder, kvinder der var slidt op i fabrikker som f. eks. Krupps, og som nu blev ført til slagtebænken, til gaskamrene, fordi de var ude af stand til at bestille mere. Vi havde bag vor kolonne nogle halvvoksne jødebørn. De jamrede sig selvfølgelig ved synet af deres mødre og fædre i denne stilling, og jeg glemmer aldrig, at disse gamle jøder sagtmodigt sagde til børnene: Græd ikke, nu finder vi hjem til friheden og freden. — Javel, det er den frihed og fred, vi skal vinde sammen med krigsforbryderne fra Vesttyskland.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby er forbavset over, at vi ikke har udtalt os forkastende overfor den oprustning, der har fundet sted i Østtyskland. Jeg er endnu mere forbavset over, at det ærede medlem hr. Kristen Amby ikke har et ord tilovers for de voldsgerninger, som vitterligt er begået af de folk, som man nu tager til sin favn.

Der blev under diskussionen i fredags nogle gange talt om, hvorvidt Danmarks forsvar skulle ligge ved Elb- eller Rhinlinien. Jeg kunne ikke lade være at tænke på en anden linie, som blev opbygget til forsvar for Europas kultur af vore nuværende allierede i 1944, nemlig ved Weichsel. I løbet af 1944 nåede nemlig Hitler under det, som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen kaldte hans offensive forsvar, efterhånden tilbage til Weichsellinien, og i disse efterårsdage i 1944 samlede man nogle tusinde frysende, pjaltede, barbenede jødekvinde sammen, stablede dem op på åbne jernbanevogne og kørte dem hen for at lave en ny forsvarslinie mod det, man i dag kalder fjenden fra øst, og jeg husker, da de kom hjem, disse ganske få mennesker, der kom hjem. De kom godt nok i lukkede kreturvogne, men de lå i lag, og jeg husker, da man lukkede vogn dørene op, at fingre og tæer trillede ud, fordi man skånselsløst havde lukket vogn dørene sammen på disse mennesker. Og jeg husker i sumpene ved Weichsel, at de var i den grad gået i forrådnelse, at musklerne fulgte med, da man løftede dem ned af jernbanevognene og meget passende anbragte dem ved siden af krematoriet.

Hvorfor nævner jeg disse ganske enkelte ting blandt de tusinder af tilfælde, som jeg og mange, mange andre har oplevet omkring